

kelig Tillid til hans Stilling og Uafhængighed til at gøre, men man siger til ham: Skriv Du til Krigsretten, til den samme Krigsret, som en Gang har dømt, og sig til den, at saadan og saadan er Loven, og paa-læg den saa at dømme om igen. Naa, ganske vist staar der saa, at de kunne dømme igen efter deres Overbevisning, men jeg nævnte før, mine Herrer, hvorledes den bliver kontrolleret; hvis nogen vover at dømme anderledes, end Generalauditøren nu udvikler, skal han i alt Fald gøres opmærksom paa, at han dermed siger, at Generalauditøren har misforstaaet Loven. Og hvad denne mærkelige Fremgangsmaae kan føre til, er der nylig forefaldet et morsomt Eksempel paa, som virkelig er baade til at le og græde over.ovre paa Bornholm har der været en Krigsretssag, der har vakt en ret betydelig Opmærksomhed, og som ogsaa er egnet til at gøre det, fordi den giver et godt Indtryk af, hvorledes den militære Retspleje er. Der er en Løge derovre, som blev truttet for Byttinget i Rønne, for den ordinære civile Ret, fordi han havde begravet en Alkort, uden at melde det til et eller andet Sted, hvor Byfogden mente, det skulde meldes. Han gør gældende, at han er Militærlege, hvorefter Byfogden maa afvise Sagen fra den borgerlige Ret, men saa graver han op og undersøger og finder, at han ogsaa selv er Auditor, hvorefter han faar nedsat en Krigsret til at dømme denne Militærlege. Krigsretten kommer saa trods Auditørens, Byfogdens Indstilling til det Resultat, at Løgen ikke havde gjort andet, end hvad han havde Lov til, og frifinder ham. Men saa gør Auditøren noget, som jeg ikke tvivler om, at han ifølge de militære Love skulde gøre — thi naar der vøteres imod Auditørens Indstilling, maa han ikke finde sig i det, han maa ikke bøje sig, han skal indberette det til Generalauditøren, det er vist rigtigt nok — han indberetter det til Generalauditøren. Denne giver sin Mening til Kende, faar den nok oven i Købet stadfæstet af Justitsministeriet, og saa faa de hele Sendingen tilbage til Bornholm med Ordre til at sammenkalde denne Krigsret paany, hvorefter Krigsretten faar „allernaadigst“, tiltendegivet, hvorledes Generalauditøren mener, der bør dømmes, og saa dømmer Krigsretten om igen, og dømmer Løgen, som den før har frifundet. Dette, at den samme Ret dømmer om igen og dømmer den Mand, som den selv har frifundet, tilmed uden at der senere er kommet ny Oplysninger til — thi det er givet, der er ikke kommet det mindste nyt i Sagen andet end Generalauditørens Oplysning (En

Stemme: Han bor i Kjøbenhavn), ja, det er rigtigt, han bor i Kjøbenhavn — det er noget, man kendte paa Holbergs Tid, da Jeppe paa Bjærget oplevede, at den, der kan dømmes fra Livet, ogsaa kan dømmes til Livet igen, „thi vi ere jo alle Mennekser“, som han siger, og det er det, som man nu i vore Dage har oplevet igenovre paa Bornholm. Og hvad der er det mest komiske, og hvad der viser, hvorledes de militære Retsregler kunne forblinde Djnene paa Fjok, saa de ikke indse, at dette er noget højt meget mærkeligt noget, at Dommere saaledes dømme om igen, fordi en højere Embedsmand mener, at Dommen er urigtig, har man Vidnesbyrd om i en Artikel, som Kommandanten paa Bornholm — (Stemmer: Hvad hedder han?) det er en Mand, der hedder Trone — har indrykket i „Bornholms Tidende“, hvori han oplyser, at saadan og saadan er det gaaet til, og at der ikke er det mindste at sige til den Ting. Gud bevares, siger han, hvor kan man sige, at der ikke foreligger ny Oplysninger. „So der forelaa fra Armeens første dømmende Myndighed, Generalauditøren, en Skrivelse, hvori han meddelte Kommandantstabet, at den første Krigsretsdom var kasseret, en saa grundig og klar Godtgørelse af Dommens Uoverensstemmelse med de gældende Love og Bestemmelser, at ingen Civil længer kunde næres om, hvorledes der burde stemmes, og Generalauditørens Udtalelser godkendtes af Justitsministeriet. Disse to Autoriteters Afgørelse af Sagens retslige Side vil dog vist ingen fratende Betydning og insinuere, at den en er forkert“. Det vil ingen dog vist insinuere, at den er forkert — hvor meget mindre da nogen af de Krigsretsdommere, som have Sæde under ham, og som have faaet det foreholdt: Gud naade jer, hvis I vove at stemme mod Generalauditøren, saa sige I i alt Fald aabent og tydeligt dermed, at I mene, det er Generalauditøren, der ikke forstaa Loven. Dette kan det føre til under den Form for Appel, som vi nu kende i vore Krigsretter. — Vil Generalauditøren ikke kassere Dommen, kan han indsende den til Krigsministeriet, som kan forelægge den for Kongen; da kan Dommen kun formidles, ikke skæpes. — Sa, hermed mener jeg, at have gennemgaaet de Hovedmangler, hvorunder vor militære Retspleje lider, dels dem, den har fælles med den civile Retspleje, dels dem, den har paa sin egen Skæppe. Endnu skal jeg kun anføre, hvad jeg begyndte med at sige, at dette, at den militære Rettergangsmaade er forefaldet, ogsaa har været anerkendt allerede for længe siden. Allerede i 1841 blev der